

בס"ד. משיחת ש"פ ויקהל-פקודי, מבה"ח וער"ח ניסן, ה'שי"ת*.

ב"המשך" האחרון שכתב הרבי — הבהיר את הכל ("ער האָט אַלץ באַוואָרנט") ושם גם רמז את הכל².

בסיומו (במאמר לב' ניסן³) מבאר הרבי ענין הנצח⁴, ואומר, שמדת הנצח מושרשת בעצם הנפש ממש, למעלה מכל הכחות. ולכן רואים שבשביל נצחון במלחמה מבזבזים האוצרות הכמוסים וחתומים מדור דור⁵, והמלך עצמו עומד בקשרי המלחמה ומשליך חייו מנגד. כל זה נעשה לשם נצחון המלחמה, ומכאן מובן עד כמה נוגע ה"נצח" לנפש.

הרבי אומר זאת ביחס לזמננו זה, הזמן האחרון שלפני הגאולה, זמן גמר הבירורים, כפי שכתב הרבי ב"הקריאה והקדושה" שעתה הוא הזמן שלפני הגאולה, והעבודה עתה היא בדרך של נצחון וקבלת עול דוקא.

כדי לנצח את המלחמה בזבזו את "האוצרות הכמוסים וחתומים מדור דור" — אלו הם כל הענינים והסיפורים שהרבי גילה בזמן

עם ענין הנצחון (מרשימה פרטית בלתי מוגה).

(5) ובפרטיות יותר — ש"מסירת האוצר הוא ע"י שרים ופקידים (פקידי החיל) דוקא, אבל הכוונה הפנימית הם האנשי חיל ("די וואָס שיסן") אשר בהם ועל ידם בא הנצח בפועל".

שרים ופקידים הם אלו שעסקו בעבודה בכח עצמם — בהוספה על הכחות והענינים שהמלך — הרבי — נתן להם במתנה, ועי"ז הגיעו למדרגות נעלות יותר.

וכידוע הסיפור אודות הצ"צ, שכאשר אדמו"ר הזקן רצה ליתן לו במתנה מדרגות נעלות, לא רצה לקבל, באמרו שרצונו להגיע לזה ע"י עבודה בכח עצמו, ואח"כ התחט על זה שלא רצה לקבל, באמרו, שהי' לו לקבל במתנה כל מה שנותנים לו, ואז הי' מגיע ע"י עבודה בכח עצמו למדרגות נעלות יותר (מרשימה פרטית בלתי מוגה).

* שיחה זו הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א (באידית), ונדפסה בלקו"ש ח"ב ע' 512 ואילך. במהדורה זו ניתוספו עוד איזה ציוני מ"מ, וכמה פרטים מהנחה בלתי מוגה. (1) סה"מ תש"י ע' 111 ואילך.

(2) התשובות על כל השאלות ששואלים — מחפש הנני בהדברים שנתפרשו ב"המשך" זה. — זהו מאמר כללי, ויש בו הרבה "בעל-שם ווערטער" — ענינים (בחצצ"ג) שאינם שייכים להמאמר, ורומזים על ענינים שונים (מרשימה פרטית בלתי מוגה).

(3) סה"מ שם ע' 154. וראה גם מכתב י"ז אדר שנה זו (אג"ק ח"ג ע' רמז ואילך).

(4) לאחרי הקדמת ביאור תוכן הענין דשם צבאות — שהוא שם קדוש, מהז' שמות שאינם נמחקים, אף שבתורה לא נתפרש שם זה בנוגע להקב"ה, כי אם בנוגע לישראל שנקראו "צבאות ה'", אלא נתגלה ע"י הנביאים — ששם צבאות הוא שם דמלחמה, וקשור

האחרון, שהיו כמוסים וחתומים מדור דור, עד דורו של הבעש"ט ומורו בעל ח"י.

העובדה שהרבי גילה את כל הענינים מהווה ענין של בזבוז ממש, כי, אין איש שם על לב כדבעי לכל הענינים, ולכן הרי זה בזבוז ממש, והכל בשביל הנצחון.

כיון שכל זה לא הועיל — מוסיף הרבי במאמר ש"המלך עצמו עומד בקשרי המלחמה". כך נהג גם הרבי, שלא עסק אך ורק בענינים נעלים, אלא התעסק וטיפל בעצמו בכל הענינים, ואפילו הפשוטים ביותר. הוא עצמו עמד בקשרי המלחמה.

אילו זכינו — היו כל הענינים האלו מספיקים לנצח את המלחמה, והרבי ה' מוליכנו מכבר לקראת המשיח. אך מאחר שלא התמסרו אליו כפי הצורך — לא הספיק גם זה, ואז, כפי שמוסיף הרבי במאמר, משליך המלך חייו מנגד.

(כ"ק אדמו"ר שליט"א בכה הרבה ולבסוף סיים:) כיון שיותר מזה

של מורי זלה"ה. עכ"ל. משמע קצת דזה שהי' רבו של הבעש"ט שייך למה שהי' רבו של אליהו הנביא.

וי"ל ע"פ הנ"ל, דאליהו הנביא ענינו הכנה לביאת המשיח, לקרב את הרוחקים וכו' וכמו שנאמר הנה אנכי שולח לכם את אלי' הנביא לפני גוי' והשיב לב גוי' (משנה סוף עריות ובכ"מ). וזהו ג"כ מעניני הבעש"ט: אהבת ישראל, אפילו ליהודי שנמצא בקצוי תבל, וגם פשוטים ביותר. והפצת המעיינות, וזהו הכנה וכלי לביאת המשיח (ראה שיחת שמח"ת תר"ץ (לקו"ד ח"ב רפו, ב ואילך)). ומה שרובן הוא דוקא אחי' השילוני — אולי אפ"ל מפני שהוא ניבא על הפירוד בישראל לשתי ממלכות וכו' והפירוד הזה גרם לעשיית העגלים והגלות וכו' אשר כ"ז יתוקן בביאת המשיח שלא י"חצו עוד לשתי ממלכות עוד ולא יטמאו עוד בגילוליהם גוי' וטהרתי אותם גוי' ועבדי דוד מלך עליהם" (יחזקאל לז). השייכות דח"י (אחי' יחידה) לפנימיות התורה ולמשיח מבוורת ע"פ הידוע דסוד דפרד"ס דתורה הוא באצ"י, ח"י, ומשיח הוא ח"י יחידה.

6) ר"ת חי' יחידה, הכוונה לאחי' השילוני — ראה שיחת שבת פרשת פנחס ה'ש"ת (סה"ש קיץ ה'ש"ת ע' 159).

והנה, לע"ע, לא מצאתי בשום מקום ביאור שייכות הבעש"ט ואחי' השילוני, שהוא דוקא ה' רבו.

ויש להעיר ממאמר רשב"י, בעל פנימיות התורה, שיפטר כל העולם מן הדין עד ימות המשיח אם יצטרף אחי' השילוני עמו (כן היא גי' הירושלמי ברכות פ"ט ה"ב. ב"ר פל"ה, ב. פסדר"כ פ"י ויהי בשלח). ויש לבאר זה ע"פ מ"ש בלקוטים שבסו"ס הגלגולים להאריז"ל כי רשב"י ה' גלגול אחי' השילוני, ועד ימות המשיח שאז יפקון ישראל מן גלותא ברחמי ע"י שיטעמו מספר הזהר שהוא חיבורא דילך — של רשב"י — כמ"ש בזח"ג קכד, ב. וא"כ ה"ה להבעש"ט שכשיפוצו מעינותיו חתצה קאתי משיח וכמו שכתוב באגרת הבעש"ט הידועה.

והנה בתולדות יעקב יוסף פרשת בלק כתב: אחי' השילוני שקיבל ממשה רבינו ע"ה והי' מיוצאי מצרים, ואח"כ מב"ד של דוד המלך ע"ה והי' רבו של אליהו הנביא, ורבו

לא כותב הרבי במאמר, והמאמר הוא תורה, הרי פסק התורה הוא שעתה די בכך, יש רק לאזור כוח וגבורה לנצח במלחמה, והרבי יוליכנו לקראת המשיח.

